

792.

792.

Menneske-Skæbner

eller:

Blandt Fattige og Rige.

Kunst-Film i 3 Akter, 65 Afdelinger,
udført af fremragende Repræsentanter for
dansk og norsk Scenekunst,

bl. a.

Philip Bech,
Gerda Ring,
Jenny Roelsgaard,

S. Fjelstrup,
Peter Nielsen,
Ingolf Schanche.

Det er et af de mest underholdende Nutids-Skuespil,
der nogensinde er optaget i Danmark.

Og et Blik paa Personlisten er nok til at forvise
enhver om, at baade **Skønhed, Realisme** og
ægte Karaktertegnning præger hvert eneste
af Filmens Optrin.

Udkom i Døgnavisen 7 Juni 1915

Som de mest virkningsfulde Afdelinger fremhæves:

Et lykkeligt Ægtepar.

Direktøren ønsker at tale med Bogholderen.

Begyndelsen af Skraaplanet.

Et Aar senere.

Ved Foden af Skraaplanet.

Konsulinde Schack tager sig af Hilda og Børnene, medens Politiet bringer Brenner til et Drankerhjem.

Hilda faar en lille Lejlighed i Konsulindens Havehus.

18 Aar efter.

I Havehuset.

I Villaen.

Fædrenes Synd!

Baron Torpfeldt kaster sine Øjne paa den lille Kontordame.

Den gamle Historie om Forhus og Baghus.

Povl erklærer, at han vil gifte sig med Elvi.

Et Solstrejf i den graa Dag.

Baronens Gave.

Kvinde, dit Navn er Forfængelighed!

Det første lille Skridt paa Forbryderbanen.

Carlo har gjort Indbrud hos Konsulinde Schack.

Tyveriet opdages.

Brevet røber Tyvens Navn. Carlo har under Indbrudet tabt Baronens Brev til Elvi, og nu tror Konsulinden og Povl, at Elvi er Tyven.

Rejs, min Søn, og søg at glemme!

Povl rejser uden at sige Farvel til Elvi.

Brændemærket.

Elvi vil søge Døden . . .

. . . men Modet svigter hende . . .

. . . og hun styrter sig ud i Skændslen.

I Udlandet.

Kolde Kys.

Et uventet Møde — og dets Følger.

Livets Revers.

Povl i Funktion som Politiassistent.

Den gamle Adam.

Hildas modige, udholdende Kamp var alt — saa dog — forgæves.

Hilda samler sit sidste Mod og fælder selv Dødsdommen.

HOVEDPERSONERNE:

Victor Brenner . . . Bogholder,
senere Agent.

Hilda . . . . . hans Hustru.

Elvi } . . . . . deres Børn.

Carlo }

Konsulinde Schack, en rig
Dame.

Povl . . . . . juridisk Kandidat,
hendes Søn.

Baron Torpfeldt, en Levemand

Menneske-Skæbner.

Victor Brenner har en pæn Stilling paa et stort Handelskontor, — han er gift med en sød og flink lille Kone, og han har et hyggeligt Hjem.

Men al denne Lykke og Hygge skal brat vige Pladsen for Modgang og Nød. Under en vanskelig Krise ser Brenners Chef sig nødsaget til at foretage visse Indskrænkninger, og bl. a. bliver Brenner afskediget.

Det er et haardt Slag for ham — men bæres maatte det dog kunne . . . hvis ikke Brenner var saa grumme lidt modstandsdygtig som han er! Han drages desværre med en Svaghed, som har ødelagt saa mange Mennesker før ham: han kan ikke taale Spiritus — og han har ikke Karakter til at være totalafholdende.

Nu udvikler denne Svaghed sig til en Last, og langsomt men sikkert glider Victor Brenner ned ad Skraaplanet, rivende Hjem og Hustru og Børn med sig ned i Elenigheden.

Til sidst er han bleven en deliristisk Stakkel, som Politiet maa tage sig af, og hans Familie staar hjælpeløs tilbage, blottet for alle Fornødenheder.

Men da Nøden er størst, er Hjælpen nærmest: en velstaaende og overordentlig godgørende Dame, Enkekonsulinde Schack, faar tilfældigvis et Indblik i den Trang, som her er til Stede, og resolut giver denne rige og varm-hjærtede Kvinde Drankerens Kone og Børn et Hjem i et ubeboet Hus, som er beliggende i en Udkant af hendes vidtstrakte Have.

Aarene gaar, og Victor Brenners Børn er blevne voksne. Pigebarnet, Elvi, har faaet en Kontorplads, som hun passer med megen Dygtighed; Drengen derimod — Carlo hedder han — arter sig ikke saa godt, han har taget sin

Afskediget!

Faders sløje Karakter i Arv. Han er da ogsaa kommen i Lag med allehaande løse Eksistenser og er paa gode Veje til at blive ødelagt.

I Dag ser vi ham just i Selskab med nogle af sine „Kammerater“ — et Par Døgenigte, som Alkoholen allerede har præget med sit modbydelige Stempel. Carlo skal ordentlig vise, at han er „voksen“ og kan pægle om Kap med dem — nu gælder det bare om at faa Penge til en ny Forsyning Brændevin . . .

Da kommer Tilfældet Carlo til Hjælp. Et Stykke hende i Gaden faar han Øje paa sin Søster, der er paa Vej til Kontoret; hun er ikke alene — hun ledsages af en elegant, ung Mand. Carlo kender ham godt: det er Konsulinde Schacks Søn, Povl.

Øjeblikkelig øjner Carlo en „Tjans“! Han véd, at Elvi meget nødig vil have det omtalt hjemme, at hun gaar og spadserer med Povl; hendes Moder har saa tit sagt, at „lige Børn leger bedst!“ og har bedt Elvi om at være tilbageholdende overfor den unge Kandidat Schack, da Konsulinden sikkert vil være meget imod en Forbindelse mellem sin eneste Søn og en fattig Pige som Elvi.

Og da Carlo nu har fulgt Søsteren og Povl Schack og

Moder og Datter.

set dem tage Afsked udenfor Kontoret, saa er han der straks og beder Søsteren om et Par Kroner. Der er noget truende i hans Blik og i hele hans Holdning — Elvi bliver næsten bange for ham, og hun giver ham Pengene.

Faa Øjeblikke efter er de omsat i Spiritus.

Povl Schack er ikke den eneste, der har faaet Øje paa Frk. Elvis ejendommelige Skønhed og Ynde. Paa det Kontor, hvor hun er ansat, kommer der ret jævnlig en Baron Torpfeldt — en samvittighedsløs Levemand, som jager ethvert Skørt, der staar ham an; han har ogsaa forsøgt at gøre Indtryk paa Elvi, har overøst hende med Komplimenter og smukke Talemaader — dog uden at opnaa andet end kold forretningsmæssig Høflighed fra hendes Side.

Til sidst har Baronen forsøgt at erobre hende ved en kostbar Gave: han har sendt hende en Diamantnaal, ledsaget af et Brev, hvori han sans façon beder hende tilhøre ham. Brevet putter hun med et haanligt Smil ned i sin Taske; men Naalen glimrer saa smukt . . . hun kan ikke modstaa . . . hun maa prøve, hvordan den tager sig ud i hendes Slips. Nydeligt! — og hun lader den blive siddende.

Paa de onde Veje.

Da hun og Povl om Aftenen mødes, opdager han straks det værdifulde Smykke; han forstaar ogsaa, at hendes Forklaring — at hun selv har købt det — er en tom Udflugt; og den Aften lægger der sig en Mistroens og Tivlens Klamhed mellem ham og den unge Kvinde, han elsker saa højt.

En skønne Dag gør man en frygtelig Opdagelse i Konsulinde Schacks Hjem. Om Natten har en Tyv været paa Spil i Huset, et Skab er brudt op og Pengene stjaalne.

Og det allerværste er, at da Konsulinden undersøger Stuen, finder hun et Brev, adresseret til Frk. Elvi Brenner — det er Baronens „Frierbrev“ til hende!

Hvor fortvivlet bliver Povl ikke, da Moderen rækker ham dette Brev. Hverken hun eller han kender jo Sammenhængen — ingen af dem kan ane, at det er Elvis Broder Carlo, der har fundet dette Brev i sin Søsters Gemmer, og at det er ham, der har begaaet Indbruddet! Mistankens Skygge falder paa Elvi — og ude af sig selv af Sorg og Smerte beslutter Povl Schack at rejse bort — han vil aldrig mere se den falske Kvinde for sine Øjne!

Og Elvi? — ja da hun erfarer, hvilke Tanker man

Povls og Elvis Gensyn.

har om hende, og hvilken Forbrydelse man lægger hende til Last, da gaar hun sin Vej — fortvivlet og næsten vanvittig af Sorg. Hun vil styrte sig i Bølgerne, men saa betænker hun sig: der er dog En, der ikke vil slaa Haanden af hende — Baron Torpfeldt vil tage imod hende med aabne Arme. En halv Time efter staar hun i Baronens elegante Hjem.

Imidlertid er Victor Brenner, efter mange Aars Ophold paa et Dranker-Asyl, bleven udskrevet som helbredet og er kommen hjem til sin Familie. Hans lille tapre Kone, som trolig har slidt i de mange Aar for at skaffe det daglige Brød, har taget kærligt imod ham, og Brenner har — lidt sky og fremmed — hilst paa hende og Børnene.

Er det mon nu ogsaa helt forbi med hans Svaghed? har han overvundet sin frygtelige Last? — Det synes saa. Skikkelig og medgørlig gaar han omkring, pusler med lidt Havearbejde o. s. v.; kort sagt: det lader virkelig til, at han er bleven en anden.

Dog: Mennesket spaar, men Gud raa'er!
Skæbnen vil, at Victor Brenner — forledt og fristet

Længsel.

af sin egen usle Søn — skal falde tilbage til Drikkeriets Elendighed.

Og da kan hans stakkels, opofrende Hustru ikke længere bære Livets Byrde. Hun lukker sig inde i Husets Vaskekælder, hugger Gasledningen over og sætter en Tændstik til. En frygtelig Eksplosion paafølger. Hele Huset rystes i sin Grundvold.

Politiet allarmes, og en Politistyrke indfinder sig straks paa Ulykkes-Stedet.

Og — hvem er det vel, der leder Betjentene? ingen anden end Povl Schack! Han er vendt tilbage fra Udlandet for at overtage en overordnet Stilling i Politikorpset, har allerede een Gang mødt Elvi Brenner — da var hun i Selskab med den forhadte Baron Torpfeldt! — nu møder han hende igen; hun er løbet bort fra sin onde Aand og er taget tilbage til sit Hjem.

Ikke ænsende Ild og Farer styrter Povl Schack ind i det brændende Hus, og paa sine stærke Arme bærer han ud af den sodede Ruin den bevidstløse Elvi — hende han elskede saa inderligt, og som han følte sig saa bittert bedraget af . . .